

Dictamen en relació amb la consulta formulada per un Consorci per a la gestió de residus, en relació amb un sistema de videovigilància en la recollida de residus

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit d'un Consorci per a la gestió de residus (en endavant, el Consorci), en relació amb la implantació d'un sistema de videovigilància en la recollida de residus.

Segons la consulta, per tal de controlar l'execució del servei i poder demostrar als ens integrants del Consorci que s'està complint de manera adequada amb les prestacions del servei, es volen instal·lar dispositius de videovigilància en els vehicles que realitzen la recollida per tal de gravar el recorregut i el moment de la recollida. Segons la consulta, en el cas de la recollida de residus porta a porta, es volen instal·lar, a més, dispositius de videovigilància al casc dels treballadors que realitzen la recollida per gravar el moment de la recollida dels residus.

En el cas que no sigui pertinent gravar tot el recorregut que realitzen els vehicles, la consulta planteja l'alternativa d'instal·lar un sistema que permeti localitzar la ubicació dels vehicles en cada moment i deixar constància de les parades realitzades, només activant les càmeres en el moment de la recollida.

Analitzada la consulta, que no s'acompanya d'altra documentació, i vist l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent:

I

(...)

II

Segons la consulta, el Consorci és una entitat de naturalesa associativa i de caràcter local constituïda per diversos ajuntaments i pel Consell Comarcal, per a la gestió unificada de les activitats i serveis en matèria de residus, servei que es presta a través d'un conveni, segons la consulta.

Els Estatuts del Consorci preveuen que aquest es constitueix *“per a la creació, gestió i prestació, de forma unificada, de serveis i activitats d'interès comú en matèria de residus a la comarca (...). L'objecte del Consorci consistirà, doncs, en la gestió unificada de les activitats i serveis en matèria de residus, que són de la competència dels ens integrats al Consorci (...).”* (art. 1.1). Segons els Estatuts, el Consorci té naturalesa d'Administració pública i caràcter local (art. 2.1), i gaudeix de personalitat jurídica pròpia i de plena capacitat jurídica o d'obrar per crear i gestionar serveis i activitats d'interès comú o local dintre de l'àmbit de les seves finalitats estatutàries i, a aquest efecte, podrà emprar qualsevol de les formes de gestió de serveis que preveu la legislació de règim local (art. 2.3).

La consulta exposa que la finalitat del sistema de videovigilància seria controlar l'execució del servei i poder demostrar als ens integrants del Consorci que s'està complint de manera adequada amb les prestacions del servei. Per això, es volen instal·lar dispositius de videovigilància en els vehicles que realitzen la recollida per tal de gravar el recorregut i el

moment de la recollida. En el cas de la recollida de residus porta a porta, es volen instal·lar, a més a més, dispositius de videovigilància al casc dels treballadors que realitzen la recollida per gravar el moment de la recollida dels residus.

En el cas que no sigui pertinent gravar tot el recorregut que realitzen els vehicles, la consulta planteja l'alternativa d'instal·lar un sistema que permeti localitzar la ubicació dels vehicles en cada moment i deixar constància de les parades realitzades, només activant les càmeres en el moment de la recollida.

III

Exposada la consulta en aquests termes, cal dir que la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD), defineix com a dada personal "*qualsevol informació referent a persones físiques identificades o identificables*". Afegeix l'article 5.1.f) del Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desenvolupament de la LOPD (en endavant, RLOPD), que és dada de caràcter personal "*qualsevol informació numèrica, alfabètica, gràfica, fotogràfica, acústica o de qualsevol altre tipus que concerneix persones físiques identificades o identificables*".

El RLOPD aclareix que és persona identificable, "*qualsevol persona la identitat de la qual es pugui determinar, directament o indirectament, mitjançant qualsevol informació referida a la seva identitat física, fisiològica, psíquica, econòmica, cultural o social. Una persona física no es considera identificable si la dita identificació requereix terminis o activitats desproporcionats*" (article 5.1.o) RLOPD).

En definitiva, les dades personals queden protegides pels principis i garanties de la normativa de protecció de dades (LOPD, RLOPD, i també al Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril, general de protecció de dades (RGPD), en vigor des del 25 de maig de 2016, i que serà aplicable a partir del 25 de maig de 2018 (article 99 RGPD).

En la mesura que a través de la instal·lació d'un sistema de videovigilància es permeti la identificació directa o indirecta de persones físiques –sigui perquè es capta la imatge d'una persona física a través de les càmeres instal·lades en els vehicles o en el casc dels propis treballadors, o perquè es captin imatges de vehicles que circulen per les àrees de recollida d'escombraries i es pot arribar a identificar la persona mitjançant la matrícula-, s'estarà produint un tractament de dades (article 3.c) LOPD), necessàriament subjecte al compliment dels principis i garanties de la normativa de protecció de dades personals.

Pel que fa específicament al tractament de dades personals en el context de la videovigilància, cal tenir en compte la Instrucció 1/2009, de 10 de febrer, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, sobre el tractament de dades de caràcter personal mitjançant càmeres amb fins de videovigilància (DOGC núm. 5322, de 19.02.2009).

La pertinència o no d'utilitzar un determinat sistema de videovigilància, des de la perspectiva de la protecció de dades, ha de respondre a una valoració i una ponderació prèvies del responsable del tractament (art. 3.d) LOPD), que ha de tenir en compte, entre d'altres, l'afectació dels drets dels ciutadans i el correcte compliment del principis i garanties de la normativa de protecció de dades.

La utilització de càmeres o sistemes de videovigilància ha de respectar els principis de qualitat i de finalitat (article 4 de la LOPD). En aplicació d'aquests principis, només es poden captar i tractar dades a través de sistemes de videovigilància per a finalitats determinades, explícites i

legítimes. En l'article 2.e) de la Instrucció 1/2009, es fa referència a les finalitats de vigilància o el control en edificis, instal·lacions, vehicles o altres espais públics o privats, per raons de seguretat pública o privada, control del trànsit, control laboral, assegurament del funcionament normal de determinats serveis públics, control dels hàbits, la conducta o l'estat de les persones o per altres raons anàlogues. És en el context d'aquestes finalitats, que cal analitzar la legitimitat d'un sistema de videovigilància com el que és objecte de consulta.

Val a dir que el servei de recollida i gestió de residus és un servei públic d'àmbit municipal que, segons la normativa de règim local, es pot prestar de forma mancomunada per ens supramunicipals (art. 25.2.b); art. 26, apartat 1.a) i b), i apartat 2.a), de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de bases del règim local (LBRL), i art. 66.3.l); art. 67.a) i b), del Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, aprovat per Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril (TRLMRLC)).

Amb tot això, tenint en compte la informació de què es disposa, en el cas que ens ocupa la finalitat del tractament hauria d'emmarcar-se en l'assegurament del funcionament normal d'un servei públic (art. 2.e) Instrucció 1/2009).

Atesa la finalitat del tractament, cal tenir en compte que la captació d'imatges exposada en la consulta documentaria gràficament el fet que el servei públic de recollida de residus es du a terme -que es produeix la recollida de residus-, però no necessàriament qualsevol circumstància relacionada amb la prestació del servei. Així, si els vehicles o treballadors no van a un determinat punt de recollida, lògicament, això no quedarà enregistrat. És a dir, en els termes plantejats en la consulta, el sistema previst no garanteix, necessàriament, que es documenti tot allò rellevant en relació amb el servei en qüestió. En qualsevol cas, cal apuntar que hi hauria altres mesures (com, per exemple, que els treballadors reportin per escrit o que prenguin fotografies puntualment, quan detectin incidències o alguna irregularitat o circumstància remarcable que afecti a la prestació del servei), que podrien servir igualment per a la finalitat pretesa. Aquestes o altres mesures alternatives a la prevista en la consulta, a més, podrien resultar menys intrusives pels drets dels afectats, qüestió que, des de la perspectiva de la protecció de dades, com exposarem a continuació, resulta fonamental. En l'escrit de consulta es troba a faltar l'anàlisi d'aquestes o altres mesures alternatives.

IV

En la valoració respecte la instal·lació o posada en marxa del sistema de videovigilància que es proposa, cal analitzar si es dona compliment al principi de legitimitat, que exigeix disposar del consentiment de les persones afectades o, en altre cas, disposar d'una habilitació suficient en una norma amb rang de llei (article 6 LOPD i article 5 Instrucció 1/2009).

Per la informació disponible al web del Consorci, fins a 42 Ajuntaments estarien consorciats, de manera que el sistema de videovigilància podria suposar la captació i l'enregistrament d'imatges de la via pública d'un nombre considerable de municipis, ja que, segons la consulta, els vehicles captarien i enregistrarien imatges durant el seu recorregut. Això suposaria el tractament d'imatges, tant de les persones que circulen pels carrers dels diferents municipis on es presta el servei, com dels vehicles en què viatgen aquestes persones. Atesa la informació de què es disposa, no sembla que la captació d'imatges de la via pública hagi de ser merament incidental en el cas que ens ocupa, sinó principal.

A més de la instal·lació de videovigilància en els vehicles de recollida de residus, el sistema de videovigilància objecte de consulta preveu la incorporació de dispositius de captació i

d'enregistrament d'imatges en el casc dels treballadors, mentre realitzen la recollida de residus porta a porta. Aquest tractament permetria captar, igualment, imatges de persones físiques identificables, sense requerir esforços desproporcionats (art. 5.1.o) RLOPD).

Per la informació de què es disposa, és clar que en ambdós casos (videovigilància en els vehicles i en els cascs dels treballadors), el sistema previst comportaria una captació d'imatges de la via pública, de forma continua i respecte un territori força ampli (42 municipis).

Constatat això, fem avinent que aquesta Autoritat ha analitzat en diverses ocasions la instal·lació de sistemes de videovigilància en espais públics, en concret, a la via pública (entre d'altres, en els Dictàmens 6/2016; 1/2016; 27/2015; 44/2013; 41/2013 o 51/2012, que es poden consultar al web de l'Autoritat (www.apdcat.gencat.cat)).

Així, la captació d'imatges de persones que circulen per l'espai públic dels municipis afectats, com dels vehicles en què viatgen, i no de forma merament incidental, sinó de forma principal, i durant un període de temps continuat (durant tot el recorregut dels vehicles) suposa una afectació clara per als drets i llibertats dels ciutadans, que pot condicionar, fins i tot, la llibertat de moviments o el comportament o actituds de les persones.

Partint d'aquesta premissa, l'ordenament jurídic preveu que la captació d'imatges a la via pública sigui, necessàriament, excepcional, i que hagi de tenir una habilitació legal suficient per poder considerar la videovigilància en espais públics o a la via pública com un tractament legítim, des de la perspectiva del dret a la protecció de dades i d'altres drets dels ciutadans, com ara el dret a la intimitat (art. 18.1 CE i Llei orgànica 1/1982, de 5 maig, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge).

Com disposa l'article 5.4.b) de la Instrucció 1/2009, no es considera legítima *“la captació d'imatges de persones a la via pública, llevat que la duguin a terme les forces i els cossos de seguretat d'acord amb la seva normativa específica. La captació incidental d'imatges de la via pública per a la vigilància d'edificis o instal·lacions només resulta legítima si resulta inevitable per assolir la finalitat de vigilància de l'edifici o la instal·lació”*.

Segons disposa l'article 2.3.e) de l'LOPD, es regeixen per les seves disposicions específiques, i pel que preveu especialment, si s'escau, l'LOPD, els tractaments de dades procedents d'imatges i sons obtinguts mitjançant la utilització de videocàmeres per les Forces i Cossos de Seguretat, d'acord amb la legislació sobre la matèria.

La referència a la legislació específica cal entendre-la feta, bàsicament, a la Llei Orgànica 4/1997, de 4 d'agost, per la qual es regula la utilització per les Forces i Cossos de Seguretat Ciutadana en llocs públics (en endavant, LOV), desplegada a Catalunya pel Decret 134/1999, de 18 de maig, de regulació de la videovigilància per part de la policia de la generalitat i de les policies locals de Catalunya, i per l'Ordre de 29 de juny de 2001, de regulació dels mitjans pels quals s'informa de l'existència de videocàmeres fixes instal·lades per la policia de la Generalitat i les policies locals de Catalunya en llocs públics.

Segons l'article 1 de la LOV, citada:

“La presente Ley regula la utilización por las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad de videocámaras para grabar imágenes y sonidos en lugares públicos, abiertos o cerrados, y su posterior tratamiento, a fin de contribuir a asegurar la convivencia ciudadana, la erradicación de la violencia y la utilización pacífica de las vías y espacios públicos, así como de prevenir la comisión de delitos, faltas e infracciones relacionados con la seguridad pública.”

Segons disposa l'article 3.2 de la LOV:

“Las instalaciones fijas de videocámaras por las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado y de las Corporaciones Locales serán autorizadas por el Delegado del Gobierno en la Comunidad Autónoma de que se trate, previo informe de una Comisión cuya presidencia corresponderá al Presidente del Tribunal Superior de Justicia de la misma Comunidad. La composición y funcionamiento de la Comisión, así como la participación de los municipios en ella, se determinarán reglamentariamente.”

Pel que fa a la utilització de videocàmeres mòbils, es troba supeditada a la concurrència d'un perill concret i al compliment de la resta de requisits de la normativa (art. 5.1 i 6 LOV), i es troba sotmesa a la corresponent autorització (art. 5.2 LOV).

En qualsevol cas, la normativa de videovigilància policial, estableix que la instal·lació de sistemes de videovigilància en la via pública només resulta legítima si la realitzen les forces i cossos de seguretat. Això, sens perjudici que algun dels Ajuntaments consorciats pugui, si disposa de policia local, instal·lar un sistema de videovigilància a la via pública en base i amb compliment de les previsions de la normativa de videovigilància policial (supòsit que només apuntem, i que no és el que ens ocupa).

Cal afegir que la videovigilància en la via pública ha de tenir, en base al marc normatiu esmentat, una finalitat de vetllar per la seguretat pública (art. 1 LOV) o, si escau, de control del trànsit (disposició addicional 8ª LOV), finalitats que no es donen en el cas que ens ocupa.

Segons la consulta, la finalitat del sistema de videovigilància és controlar l'execució del servei de recollida i gestió de residus i poder demostrar als ens consorciats (els Ajuntaments) que el dit servei es presta de forma adequada. Per tant, la finalitat d'instal·lar un sistema de videovigilància en el cas examinat, no té a veure ni amb el control del trànsit ni amb la seguretat pública.

Amb tot això, atès que el sistema de videovigilància comportarà, si ens atenim a la informació disponible, la captació d'imatges de persones i de vehicles en la via pública de diversos municipis, durant el recorregut dels vehicles de recollida de residus, i en el moment de fer la recollida, cal fer avinent que no hi ha habilitació suficient que permeti al Consorci implementar el dit sistema amb captació i enregistrament d'imatges a la via pública, ja que aquest tipus de videovigilància l'ha de dur a terme necessàriament un cos policial.

Així, el marc normatiu esmentat no permet considerar viable l'habilitació legal del sistema de videovigilància objecte de consulta, no només perquè el cas examinat no es refereix a la instal·lació del sistema de videovigilància per part de forces i cossos de seguretat, sinó perquè la videovigilància en la via pública ha de tenir per objecte la seguretat pública o, si escau, el control del trànsit i no altres finalitats, com ara la de demostrar als Ajuntaments consorciats que el servei públic de recollida i tractament de residus es presta adequadament per part del Consorci.

També fem esment que, segons l'article 5.1.f) de la Llei 5/2014, de 4 d'abril, de seguretat privada (LSP), la instal·lació i el manteniment d'aparells, equips, dispositius i sistemes de seguretat connectats a centrals receptores d'alarmes o a centres de control o de videovigilància, és una activitat de seguretat privada.

Partint de la base que la legislació atribueix als cossos de policia la videovigilància en la via pública (art. 1 LOV), l'article 42 de la LSP estableix un supòsit excepcional a la regla general de prohibició de la captació i gravació d'imatges a la via pública i espais públics per entitats diferents a les forces i cossos de seguretat. En concret, el seu apartat 2 disposa que:

“No se podrán utilizar cámaras o videocámaras con fines de seguridad privada para tomar imágenes y sonidos de vías y espacios públicos o de acceso público salvo en los supuestos y en los términos y condiciones previstos en su normativa específica, previa autorización administrativa por el órgano competente en cada caso. (...)”.

Així, per a que la captació d'imatges de persones en llocs públics, oberts o tancats, per entitats diferents a les forces i cossos de seguretat, es pugui considerar legítima, caldrà que es doni el supòsit de l'article 42.2 de la LSP, i que es faci en els termes i condicions previstos en la normativa específica. Aquesta possibilitat restaria sotmesa a les condicions que es puguin establir i, en concret, a l'autorització prèvia de l'òrgan competent. Val a dir que l'article 42.2 de la LSP no ha tingut encara un desenvolupament normatiu que permeti concretar quins serien aquests els termes i condicions, si bé l'article 42.6 de la LSP disposa que *“En lo no previsto en la presente ley y en sus normas de desarrollo, se aplicará lo dispuesto en la normativa sobre videovigilancia por parte de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad”.*

Per tot l'exposat, atesos els termes de la consulta i la informació de què es disposa, cal concloure que la instal·lació de dispositius de videovigilància en els vehicles que realitzen la recollida de residus per tal d'enregistrar el recorregut dels mateixos i el moment de la recollida, en la via pública dels municipis consorciats, així com la instal·lació de dispositius de videovigilància en el casc dels treballadors que realitzen la recollida de residus porta a porta, no té suficient habilitació legal i no resulta un tractament de dades legítim.

V

En el cas que no sigui pertinent gravar tot el recorregut que realitzen els vehicles, la consulta planteja l'alternativa d'instal·lar *“un sistema que permeti localitzar la ubicació dels vehicles en cada moment i deixar constància de les parades realitzades, només activant les càmeres en el moment de la recollida”.*

Atès que, com ha quedat exposat, el sistema de videovigilància proposat no disposa de suficient habilitació i no resultaria legítim des de la perspectiva de la protecció de dades, cal analitzar la possibilitat de l'alternativa proposada pel Consorci. Segons la consulta, el dit sistema de geolocalització permetria *“localitzar la ubicació dels vehicles en cada moment i deixar constància de les parades realitzades, només activant les càmeres en el moment de la recollida.”*

Respecte l'activació de càmeres de videovigilància, resulten aplicables les consideracions fetes anteriorment respecte la seva manca de legitimitat, ja que, per bé que en aquest cas, per la informació disponible, només s'activaria el sistema de videovigilància puntualment (en el moment de la recollida de residus i no en tot el recorregut dels vehicles), es podria produir igualment una captació i enregistrament de dades de persones i vehicles en la via pública de diverses poblacions. Cal concloure, en base a la normativa estudiada, i pels motius exposats anteriorment, que la videovigilància “puntual” a què es refereix la consulta, tampoc no disposa de suficient habilitació legal i legitimitat, tenint en compte la informació disponible.

Feta aquesta consideració prèvia, a continuació analitzarem el sistema de geolocalització previst en la consulta, entenent que aquest no hauria d'incloure l'activació de càmeres de videovigilància, pels motius exposats.

D'entrada, cal tenir en compte que el tractament de les dades que es recullen a partir de la geolocalització dels vehicles, encara que de forma indirecta (a través de l'associació entre el vehicle i les persones que l'utilitzen), pot donar informació sobre persones físiques, en concret,

sobre els treballadors que presten el servei de recollida i gestió de residus. En conseqüència, el tractament s'ha de sotmetre als principis i garanties de la normativa de protecció de dades.

L'article 6.1 de l'LOPD estableix, amb caràcter general, que *"el tractament de les dades de caràcter personal requereix el consentiment inequívoc de l'afectat, llevat que la llei disposi una altra cosa"*. No obstant això, l'article 6.2 afegeix que el consentiment dels afectats no és necessari en diversos supòsits, entre d'altres per a *"l'exercici de les funcions pròpies de les administracions públiques en l'àmbit de les seves competències"*.

Aquesta Autoritat s'ha referit a la instal·lació de sistemes de geolocalització en vehicles relacionats amb la prestació de diversos serveis públics (cossos policials, serveis d'emergència, o serveis de transport públic, entre d'altres), en el document relatiu a *"La protecció de les dades de caràcter personal en les ciutats intel·ligents (Smart Cities)"*, així com en el Dictamen CNS 48/2016, que es poden consultar al web de l'Autoritat.

Segons es desprèn de la consulta, la finalitat del sistema de geolocalització dels vehicles es justificaria en el control de l'execució del servei, i per poder demostrar als Ajuntaments consorciats la prestació adequada del servei.

En aquest punt, cal referir-se al principi de qualitat (art. 4.1 LOPD), segons el qual: *"Les dades de caràcter personal només es poden recollir per ser tractades, així com sotmetre-les a aquest tractament, quan siguin adequades, pertinents i no excessives en relació amb l'àmbit i les finalitats determinades, explícites i legítimes per a les quals s'han obtingut."* En aquesta línia, segons el principi de minimització (art. 5.1.c) RGPD), les dades a tractar han de ser adequades, pertinents, i limitades a allò necessari per a la finalitat en qüestió.

En el cas que ens ocupa, es podrien articular diverses maneres de comprovar que el servei públic de recollida i gestió de residus es realitza correctament (per la simple observació periòdica de l'estat dels punts de recollida, pel seguiment de possibles queixes o reclamacions dels veïns, per la informació que reporten els propis treballadors...), sistemes que permetrien atendre la finalitat pretesa, consistent en "retre comptes" davant dels Ajuntaments consorciats respecte la gestió del servei. No sembla que aquests mecanismes hagin de tenir especial afectació pels drets dels afectats (art. 3.d) LOPD), de manera que, d'entrada, el Consorci podria tenir en compte la possibilitat d'implementar-los per a la finalitat pretesa.

Dit això, la instal·lació de dispositius de geolocalització en els vehicles de recollida de residus, pot donar informació precisa sobre el temps de cada recorregut, sobre si el temps de parada en cada punt de recollida de residus és adequat o no, o pot servir per detectar si en determinats municipis consorciats cal modificar la prestació del servei. En definitiva, no podem descartar que la geolocalització permeti constatar si el servei es presta correctament o, per contra, que permeti detectar problemes, incidències, insuficiència de vehicles en alguna població, etc, informació que pot permetre incorporar canvis en la gestió del servei, amb la finalitat última de millorar la seva prestació.

En qualsevol cas, el Consorci hauria de valorar prèviament a la posada en marxa del sistema, si resulta necessari instal·lar dispositius de geolocalització en tots els vehicles i recorreguts, o si només cal en alguns casos, o en relació amb determinats municipis on es presta el servei. En qualsevol cas, es recomana al Consorci que, a partir de la implementació del sistema de geolocalització objecte de consulta, es revisi periòdicament la necessitat de mantenir, ampliar o reduir els dispositius de geolocalització instal·lats, en atenció al principi de qualitat, i tenint en compte la finalitat pretesa.

Una altra qüestió fonamental per poder considerar que la instal·lació del sistema de geolocalització als vehicles s'adequa a les exigències de la normativa de protecció de dades, en concret, al principi de finalitat (art. 4.2 LOPD), és que la informació resultant es tracti únicament per a la finalitat determinada, explícita i legítima, a què ens hem referit, i no per a d'altres finalitats incompatibles.

En aquests termes, des de la perspectiva dels principis de qualitat, proporcionalitat i minimització, la instal·lació de sistemes de geolocalització en els vehicles podria ser un sistema adequat per a la finalitat pretesa, és a dir, donar comptes del compliment adequat del servei de recollida i gestió de residus.

A més, el Consorci haurà de donar compliment a la resta de principis i obligacions, entre d'altres, el deure d'informació als interessats en els termes de l'article 5 LOPD. Fem notar que el RGPD amplia la informació que s'ha de facilitar als afectats, incorporant nous aspectes sobre els que cal informar. Atès que l'article 99.2 estableix que el RGPD no serà aplicable fins el 25 de maig de 2018, segueix vigent fins aquella data el règim previst a l'LOPD i a l'RLOPD, però cal tenir present que, a partir de la data esmentada, el nou Reglament comporta, entre d'altres, haver d'informar respecte dels extrems següents que siguin d'aplicació al cas concret (article 13 RGPD): les dades de contacte del delegat de protecció de dades; la base jurídica del tractament; els interessos legítims perseguits en què es fonamenti el tractament; la intenció de transferir les dades a un país tercer o organització internacional i la base per a fer-ho; el termini durant el qual es conservaran les dades; l'existència del dret a demanar la portabilitat; el dret a retirar en qualsevol moment el consentiment que s'hagi prestat; si la comunicació de dades és un requisit legal o contractual o un requisit necessari per subscriure un contracte; el dret a presentar una reclamació davant una autoritat de control; l'existència de decisions automatitzades, incloent la lògica aplicada i les seves conseqüències. Tot i que, com s'ha dit, la informació relativa a aquests nous aspectes no és exigible fins el mes de maig de 2018, es recomana incorporar-la, en la mesura del possible, des d'ara a la informació facilitada als afectats, en cas que el sistema de geolocalització es posi en marxa.

A més, també caldria fer extensiva la informació als representants dels treballadors (art. 40.1 del Text refós de la Llei de l'Estatut bàsic de l'empleat públic (EBEP), aprovat pel Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre).

D'acord amb les consideracions fetes en aquest dictamen, es fan les següents,

Conclusions

La instal·lació de dispositius de videovigilància en els vehicles que realitzen la recollida de residus per tal d'enregistrar el recorregut dels mateixos i el moment de la recollida, en la via pública, així com la instal·lació de dispositius de videovigilància en el casc dels treballadors que realitzen la recollida de residus, no té suficient habilitació legal.

La instal·lació d'un sistema de geolocalització en els vehicles podria resultar adequat, si resulta proporcionat i necessari per a la finalitat determinada, explícita i legítima prevista, i no per a d'altres finalitats incompatibles. Això, sempre que no porti aparellada la captació i gravació d'imatges.

Barcelona, 27 de març de 2017